

Obec Vlastibořice

OBECNÍ
ZPRAVODAJ
DUBEN-ČERVEN
2017

**01 *BĚH TROJZEMÍM, 02 *OKOLO VLASTI, 03 *UZNÁNÍ, 04 *BASKETBALOVÝ KOŠ
05 *ŠÍPKY, 06 *GIRO D'ITALIA, 07 *ČIŠTĚNÍ NÁDRŽE, 08 *SOUSEDSKÉ POSEZENÍ
09 *DIVADELNÍ VÍKEND, 10 *NAŠI MLADÍ HASIČI, 11 *LETNÍ SLAVNOSTI
12 *SMÍCH JAKO LÉK, 13 *KRONIKA, 14 *FOTOSOUTĚŽ**

Slovo úvodem

Martin Beksa
starosta

Vážení spoluobčané,

druhé letošní číslo Obecního zpravodaje obsahuje opět celou řadu zajímavých informací z dění v naší obci. Je to již čtyřicáté páté číslo zpravodaje, které jsme za posledních 6 let vydali.

Aktuálně máme zahájené 2 plánované investiční akce, a to realizaci čistírny odpadních vod u kempelčiky a dále revitalizaci rybníka v Sedlíškách. Věřím, že obě akce po svém dokončení budou hodnoceny pozitivně a jistě výrazným způsobem zlepší současný stav. Po jejich dokončení budou následovat práce na zlepšení povrchů našich komunikací na Jivíně a ve Vlastibořicích.

V neposlední řadě také probíhá postupná rekonstrukce stávajícího osvětlení a rozhlasu v několika etapách, včetně rozšíření na místech, kde je osvětlení nedostačující nebo chybí úplně. V plánu je také dokončení příjezdu na budoucí technický dvůr za hřištěm ve Vlastibořicích, montáž zábradlí na schodiště do vodní nádrže pro bezpečný vstup, úprava prostranství pro parkování osobních aut za čp. 15 ve Vlastibořicích, oprava výmolů v obecních komunikacích a jejich údržba.

Také je za námi další úspěšný ročník Vlastibořické tenisky 2017, kterého se v sobotu 13. května zúčastnilo bezmála 30 dětí ve věku od 1 roku do 12 let. Opět po zápisu do startovací listiny děti absolvovaly za doprovodu svých rodičů prosluněnou trasu, na které bylo umístěno 11 stanovišť s úkoly.

Za jejich splnění děti dostaly razítka, která na konci trasy vyměnily za sladkou odměnu a občerstvení. Za skvělou spoluprací a pomoc při zajištění celé akce chci všem, kteří se na této akci podíleli, poděkovat. Poděkovat chci také všem, kteří se angažovali při čištění vodní nádrže, která i letos jistě přinese radost z osvěžení nejen místním občanům.

Dále bych touto cestou chtěl moc poděkovat Jitce Malé, naší knihovnici, za obětavou, dlouhodobou a odbornou činnost, během které dokázala knihovnu dostat do bezvadného stavu. A také za to, že naše občany, a zejména děti, přivedla zpět ke knížkám. Věřím, že se nám brzy podaří najít adekvátní náhradu, která bude v nastaveném pozitivním trendu pokračovat. Stanislavě Beksové bych chtěl poděkovat za další dokončený, ručně psaný nekonečný příběh kroniky naší obce.

V měsíci červnu bude také dokončena pasportizace obecních komunikací, která je nezbytná pro možnost čerpání dotací na jejich opravy a renovace. Úspěšně jsme také podali žádost na odborné ošetření významného krajinného prvku – stoletých lip u hřbitova na Jivíně. Součástí by měla být výsadba chybějících lip na třech původních pozicích. Odborně prořezány byly také ostatní vzrostlé stromy v obci, zejména stromořadí jasanů kolem rybníka v Sedlíškách. Za kvalitně odvedenou práci chci i já poděkovat Milanovi Jelínkovi.

Hezké léto!

foto:
Zdeněk Mikula

(další foto
z Vlastibořické
tenisky
jsou na zadní
straně obálky)

Sběr nebezpečného odpadu

V neděli 11. června proběhne v našich obcích sběr nebezpečných složek komunálního odpadu. V Sedlískách 9:10 hod. u autobusové zastávky, ve Vlastibořicích 9:25 hod. za Kulturním domem a na Jivíně 9:40 hod. u kapličky.

Velkoobjemový kontejner

Velkoobjemový kontejner je aktuálně umístěn v Sedlískách a zůstane zde do poloviny měsíce června, poté bude převezen do Vlastibořic. Zde zůstane do konce prázdnin. Otevřen je vždy v sobotu od 11 do 12 hodin. V jiné časy bude otevírán po telefonické domluvě s p. Bittnerem – 604 746 955.

Severočeské komunální služby s.r.o.

Marius Pedersen Group

Sběr nebezpečných složek komunálního odpadu

Vážení občané,

Váš městský / obecní / úřad ve spolupráci se Severočeskými komunálními službami s.r.o. pořádají **15. listopadu 2015** sběr nebezpečných složek komunálního odpadu. Sběr bude prováděn ambulantním způsobem, tj. pojízdou sběrnou, která bude přistavena podle časového rozpisu na předem označeném stanovišti (info leták). Odpady budou přebírány kvalifikovanými pracovníky naší společnosti.

Přijímány budou následující druhy odpadů:

- Léky všeho druhu včetně mastí
- Domácí kapalné i tuhé chemikálie (ředidla, kyseliny, louhy, vývojky a ustalovače, chemické přípravky na ochranu rostlin, hubení plevelů a škůdců atd.). **Vše řádně označené!!!**
- Zbytky starých barev, obaly od barev
- Kompletní televizory, PC, monitory, tiskárny, ledničky, drobné elektrozařízení, zářivky
- Všechny druhy akumulátorů včetně elektrolytu, baterii a článků
- Upotřebené motorové oleje (v uzavřených nádobách do 30 l)
- Olejové filtry a další zaolejovaný materiál

Nebudou přijímány následující druhy odpadů:

- Odpad stavebního charakteru
- Eternit, azbest, asfalt
- Stavební omítky, lepidla, směsi atd.

Způsob přebírání odpadů:

1. Odpady budou předávány občany na označeném stanovišti osobně pracovníkům zajišťujícím sběr. Je zde zakázáno odkládat odpady před příjezdem mobilní sběrnou!
2. Občané předloží před předáním odpadu občanský průkaz, podle kterého bude zjištěna adresa.
3. Nebude přijat odpad, který bude umístěn na stanoviště před příjezdem mobilní sběrnou nebo po jejím odjezdu.
4. Sběr bude probíhat pod dohledem zástupce městského / obecního / úřadu.

Další informace poskytne Váš městský / obecní / úřad nebo přímo pracovníci Severočeských komunálních služeb s.r.o. na telefonním čísle 483 312 403.

OZNÁMENÍ

Při čištění nádrže ve Vlastibořicích byl nalezen snubní prstýnek. Bližší informace na telefonním čísle 737 562 979.

Obecní úřad – aktuální informace

Výsledky hospodaření k 30. 4. 2017

Daňové příjmy 1.367.606,95 Kč
 Nedaňové příjmy 406.052,00 Kč
 Kapitálové příjmy 0,00 Kč
 Přijaté transfery 45.268,00 Kč
Příjmy celkem: 1.818.926,95 Kč

Běžné výdaje 1.568.076,01 Kč
 Kapitálové výdaje 20.000,00 Kč
Výdaje celkem: 1.588.076,01 Kč

Zůstatek na běžném účtu činil

k 24. 5. 2017 3.777.757,20 Kč

Zůstatek na účtu ČNB činil

k 24. 5. 2017 79.335,82 Kč

Celkem k 24. 5. 2017 3.857.093,02 Kč

Informace z evidence obyvatel k 30. 4. 2017

Přihlášení k TP:

Kapeš Ivan, Vlastibořice 51 (2. 1. 2017)
 Kapešová Eliška, Vlastibořice 51 (2. 1. 2017)
 Mikschlová Jaroslava, Vlastibořice 51 (2. 1. 2017)
 Kasíková Eva, Jivína 49 (4. 1. 2017)
 Volejníková Michaela, Jivína 49 (4. 1. 2017)
 Klíčovská Bedřiška, Jivína E18 (23. 1. 2017)
 Volejník Marek, Jivína 49 (20. 2. 2017)
 Karin Černá, Jivína 48 (6. 4. 2017)

Odhlášení z TP:

Joštová Stanislava, Vlastibořice 55 (13. 3. 2017)
 Fortin František, Vlastibořice 2 (2. 11. 2015)
 Říha Zdeněk, Vlastibořice 23 (5. 4. 2017)

Narození:

Jířů Soňa, Sedlíská 15 (7. 12. 2016)

Počet obyvatel po změnách

319

Životní jubilea

V lednu oslavila paní Jaroslava Linhartová 90 let.

V únoru oslavila paní Marie Sklenářová 60 let.

V březnu oslavili Rudolf Porš 65 let a Bohumil Kryspín 70 let.

V dubnu oslavila Jindřiška Seiwaldová 80 let.

V květnu oslavili Venuše Skřivánková 80 let a pan Kutman 70 let.

Běh Trojzemím

01 Sport

Za Sokol
Vlastibořice
Lucie
Koutníková

foto:
Zdeněk Mikula,
Lucie Koutníková

Členové Sokolu Vlastibořice se v sobotu 8. dubna 2017 zúčastnili v areálu Kristýna u Hrádku nad Nisou prvního ročníku Běhu Trojzemím, kde absolvovali závody na 800 m, 1 600 m a 5 000 m. Výsledky byly i přes dlouhou zimu a první závod sezóny potěšující, především pak vítězná běžecká premiéra bratra Pavla Svačinky:

800 m – Anička Mikulová 3. místo
1 600 m – Lukáš Bittner 4. místo
5 000 m – Daniel Mikula 1. místo
v juniorské kategorii
5 000 m – Dušan Koutník
3. místo v kategorii 40–49 let
5 000 m – Pavel Svačinka
1. místo v kategorii 50–59 let

**Moc gratulujeme a děkujeme
všem za vzornou účast!**

5. ročník Okolo Vlasti

02 Sport

Za Sokol
Vlastibořice
Dušan
Koutník

10. června v 11 hodin odstartuje hlavním závodem na 21,1 km letošní ročník Okolo Vlasti, registrace pro závodníky začíná o hodinu dříve. Aby si závodníci užili tradičně skvělou vlastibořickou atmosféru, zveme všechny diváky k fandění jak v areálu koupaliště, tak kdekoli v trati. I když se rozhodnete pro povzbuzování u trati, návštěvu koupaliště si ujít nenechte. Lákáme Vás nejen na vstup zdarma, možnost drobně přispět na charitu, tradiční občerstvení u hasičů nebo v Motoklubu u Edy a na stánky s ručními výrobky z chráněných dílen, ale letos nově i na úchvatné vystoupení sychrovského sokolníka Milana Straky a jeho dravců. Závodníci i diváci si budou moci objednat tričko, čelenku, čepici a další doplňky z technického materiálu s logem závodu.

Těšíme se na Vás!

PROGRAM:

11:00–13:30 1/2maraton Okolo Vlasti (21 km)
13:30–14:00 Sokolník
14:00–14:30 charitativní rodinný a dětský Běh pro Terezu
15:00–16:30 Kros přes čtyři brody

ATRAKTIVNÍ MÍSTA A ČASY PRO FANDĚNÍ NA TRATI:

11:00 start 1/2maratonu
11:05–11:10 U Zvonice, Vlastibořice
11:15–11:40 Radimovice (U Šulců, zámek a zámecký park, Rohanka)
11:40–12:15 Arturův hrad za zámkem
11:45–12:30 Třetí
11:55–13:00 Klamorna, Beranův mlýn, Trávníček
12:10–13:15 Sedlíščka (Trávníčák, u Hobelantů, Klůčky)
12:20–13:30 cíl 1/2maratonu
14:00 Běh pro Terezu
15:00 start Krosu přes čtyři brody (7 km)
15:05–15:20 Jivina (Hrobka, hasičárna, náves, Menclovi)
15:15–15:30 brody přes Mohelku (Klamorna – Beranův mlýn)
15:20–15:45 Sedlíščka (u Hobelantů, směr Beranovi)
15:25–16:00 cíl Krosu

Uznání

03

Uznání

Již několikrát jsem si při čtení našeho Obecního zpravodaje řekla: „Není toho Jelínka už nějak moc?“ Víím, že to je úžasný sportovec, ve svém věku, čeho všeho dosáhl, jak se na té koloběžce vypracoval. Také víím, že není ze strany spoluobčanů přehnaný zájem psát do Zpravodaje. Ale musím se tomuto pánovi omluvit za to, co jsem napsala.

Mgr. Stanislava
Beksová

Často mi můj pohled sklouzne od stolu k oknu. A tak potom mohu vidět na naší zahradě losy, jak se perou, v krmítku na parapetu krásně vybarvené ptáčky dlasky, stále se pošťuchující zvonky, kvetoucí třešeň plnou včel, nebo to, jak si někteří projíždějící vyklízejí u kontejnerů auto, vymetou vše, co se jim tam nehodí. Vidím, že to Standa, náš místostarosta, zase poctivě uklidí. Taky občas zahlédnu Tomsovo stádečko ovcí, jak se prochází v zatáčce a potom strachy pospíchám zachraňovat jehňátka. Byla jsem svědkem několika karambolů právě na tomto místě, volala záchranku, naváděla vrtulník. Dnes je v zatáčce zrcadlo a tak je to lepší. Přesto trnu, když vidím, jak se řítí velký traktor a proti němu ještě větší rychlostí motorka. Mrzí mě, že jsem zrovna nekoukala, když si někdo vytrhl a odnesl zasazené stroměčky, nebo když někdo před čekárnou pohazuje jízdenky a jiné odpadky.

To, co jsem ale zahlédla nyní, to nešlo identifikovat. Na ptáka to bylo velké a opice tu přece nežijí. Musela jsem hodně zaostřit, abych vysoko v koruně

stromu u rybníka určila mužskou osobu a později zjistila, že je to pan Milan Jelínek. Prořezával jasaný. Denně po několik dní začínala již před sedmou ráno vrčet motorová pila a pan Jelínek končil téměř po dvanácti hodinách práce v koruně. Nepochopím, jak může tak vysoko vylézt, ještě tak vysoko pracovat s nebezpečným nářadím, jak může tak dlouho vydržet stát v nepřírozené poloze a kvůli jedné poškozené či uschlé větvičce se hodinu snažit, aby ji sundal dolů. Je to profesionál a má ty stromy rád. Na první pohled je vidět rozdíl před a po práci. Stromy úplně ožily, mají krásné koruny. Teď se zazelenaly a jsou velkou ozdobou naší vesnice. A nejenom ty u rybníka, ale i ty na návsi. Už rozumím tomu, proč dokáže zdolat takovou fyzickou i psychickou zátěž na svých závodech. Má neskutečnou přípravu a zároveň při tom dělá něco velice užitečného. Nejsem sportovec a vždy jsem měla ke sportování hodně daleko. Ale ráda sleduji zapálené lidi, kteří to umějí a něčeho dosáhnou. Myslím si, že to jsou vesměs ti, co ke sportu ještě něco přidávají. Svoje srdce a touhu. Proto se domnívám, že někteří dnes nemohou vyhrávat. Třeba náš národní hokejový tým. Možná by jim to zase šlo lépe, kdyby při tom sportu museli i do zaměstnání.

Pan Jelínek by mohl být svým vztahem k práci, ale i ke svému sportu, dobrým příkladem.

Vnuček Vítek obdivně práci pana Jelínka sledoval a vyfotil ho na svůj mobil. Bohužel, než jsem si fotografie mohla stáhnout do počítače, je prý vymazal. A tak nám obrázky chybí.

Obec Vlastibořice hledá

knihovníka/knihovnici
a brigádníka na sezónní práce

Dohoda o provedení práce + odměna.

Bližší informace na Obecním úřadě nebo na telefonu 608 429 162.

04

Basketbalový koš

Ve vlastibořickém sportovním areálu přibyl basketbalový koš, který byl pořízen z obecního grantu. Moc děkujeme!

*Za Sokol Vlastibořice
Dušan Koutník*

05

Turnaj v šipkách

Dne 14.1.2017 byl v restauraci ve Vlastibořicích uspořádán malý turnájek v šipkách. Sešlo se nás celkem devět. Přihlízející hosté vytvořili příjemnou atmosféru, a i když fandil každý někomu jinému, bez menšího pošťuchování v rámci srandy se to neobešlo. První místo si nakonec vyházel Patrik Mitter, druhé Kamil Hujer, třetí Ladislav Samek a čtvrté místo jedna ze čtyř žen Jana Hujerová. Vítěz obdržel mimo jiné i putovní pohár, který si příště musí obhájit nebo předat dalšímu výherci. Za zmínku samozřejmě stojí i další hráči, kterým to tentokrát nevyšlo. Kamila Chlupáčová, Petra Urbanová, Markéta Ježková, Ladislav Beksa a Jiří Fiala. Nejde přece o to vyhrát, ale zúčastnit se. Další turnaj už se chystá a byl bych rád, kdyby se zapojilo více lidí.

Patrik Mitter

Na trase 16. horské etapy Rovetta–Bormio závodu Giro d'Italia (227 km)

06

Sport

Milan Jelínek

Původní plán jet s klukama tuto královskou vrchařskou etapu ztroskotat na tom, že jsme neměli řidiče, který by nám převezl auto. Přeci jenom jet více jak 200 km z věcmi i na spaní na zádech a po etapě se přepravovat více jak 100 km k autu byl nesmysl. Takže řešením bylo, jet klukům naproti po trase, nejkratnější kopcovitou část si s nimi projet a pak se vrátit na základnu. Z kempu u Bormia vyjíždíme z Jardou Gregorem krátce po rozednění proti směru etapy směrem ke startu. Z kopců se to rozjíždí zase sedmdesátkou, takže jsme asi 5× projeli v obci (bohužel) na zbrzdňovacích semaforech na červenou. V Grosiu odbočujeme pod legendární všem cyklistům známý kopec vedoucí na passo del Mortirolo. Chtěli jsme se původně vsadit, jestli se to dá vyjet na koloběžce, ale nějak jsme na to ráno ve spěchu zapomněli. Vůbec to ale ničemu nevadilo, stejně jsem sem jel s tím, že to jedu vyjet a né půlku kopce vyjít (tlačit můžu doma na záchodě). Kopec to

je ale nepříjemný, protože „odpočívát“ se dá jen v pasážích, které klesnou na 10% stoupání. Je zde nulový provoz a čtyřicet serpentín s více jak tisícimetrovým převýšením s průměrem 8,4 km za 1:39 h mě přece jen trochu zapotilo, holt nejsem už nejmladší. Ale přesto stačím vnímat i lišku přeběhnuvší přes cestu a modré trsy kvetoucích hořců. V sedle na mne už čeká kolega, který to jel svižně na kole, a společně vyhlížíme sedm našich koloběžkářů, kteří na tuto etapu nastoupili už v jednu hodinu v noci. Přijíždějí všichni nahoru ve velké pohodě, není na nich ani patrné, co vše už mají za sebou. Support nám dává jídlo a vzhledem k dlouhému sjezdu bundičky. Sjezd je ostrý a asphalt není úplně nejnovější, takže po úzké silnici jedeme dolů opatrněji. Pod kopcem už jedeme po široké silnici stále do kopce souběžně s hlavním tahem, který vede převážně jen tunely do Bormia. Za městem kluci dávají oběd a my pokračujeme na legendární passo dello Stelvio pěknou silnicí s mnoha serpentínami a tunely do 2 758 m. Dlouhé výhledy dopředu na serpentinového hada kroutícího se do nedohledného kopce chvílemi dávají člověku pocit, že tam snad nikdy nedojedeme. Stoupání sice není příkré a je v pohodě jetelné, jen zřídka se blíží k 14%, ale je dlouhé a s ubývajícimi silami vzhledem k výšce ubývá trochu i kyslíku. V horních pasážích je teď už mimo silnici docela dosti sněhu, který byl odstraněn teprve před dvěma dny. Cestou se snažíme držet některých cyklistů, kteří nešetří slovy uznání, protože je jim jasné, že na kolobce vyjet tyto kopce je trošičku jiná liga. Konečně vrchol a s ním i úleva, že je tento 22 km dlouhý

kopec s převýšením 1 560 m a průměrným stoupáním 7,1% za 2,5 h konečně zdolán. Jsou odsud nádherné výhledy na vzdálené zasněžené kopce, kterých se nemohu nabažít. Jsou tu restaurace a množství krámků se suvenýry, takže je tu velmi živo. Asi za 20 minut dojíždějí na pohodu naši kluci, dávají občerstvení a převlek, protože následuje velmi dlouhý sjezd na druhou stranu Stelvia. My už s nima dál nejedeme a vracíme se dolů stejnou cestou. Vzhledem k provozu, který zde panuje, sjezdy nepouštíme více jak na 75 km/h, ale i tak většina silničkářů nechápe, jak jim strejda na koloběžce může takhle svízně ujíždět. Dole v kempu jsme za chvíli, a přestože máme dnes najeto jen 125 km, je únava přeci jen trochu znát. V noci přijíždějí z etapy naši koloběžkářští kluci do kempu, kde se krátce vyspí a ráno vyrážejí na další těžkou etapu, takže je v duchu docela lituju. Naše partička jede následující den opět na Stelvio, abychom zblízka nasáli také atmosféru Gira při závodu. Nahoru jedou v tento den nepřetržitě davy tisíců cyklistů, z nichž velká část je i od nás. Lehne si uprostřed kopce v serpentínách s dalekým výhledem a vyčkáváme příjezdu prvních závodních cyklistů. Je to docela zajímavé, jak se to dá vyjet rychle na kole, i když i na profících je patrná únava. Když „cyklocirkus“ zmizí za obzorem, opatrně s ostatními sjíždíme zpět do Bormia a hurá na bezkonkurenční kafe a zmrzlinu, kterou umějí jen Italové. Následující den popojedeme o kousek dál přes kopec a dáme si pohodově na vyjetí passo Tonale. Kluci se jedou podívat zase na Giro a já si místo toho stříhnu krásný dvouhodinový 16 km výjezd na passo di Gavia s převýšením 1 300 m. Z Ponte

di Legno silnice vede zprvu souběžně s kamenitou říčkou nahoru údolím připomínající spíše šumavské hvozdy. Po pár kilometrech se však cesta zvedá strměji nekonečnými serpentínami ztrácejícími se v modřínových lesích. Šířka vozovky je místy jen 2,5 m a není po zimě v úplně ideálním stavu. Sedlo je ještě oficiálně uzavřeno, takže tu jen občas projede nějaký ten cyklista. To nic ale nemění na tom, že kopec je to pořádný – odměnou nám jsou opět nádherné výhledy na zasněžené Dolomity. V horní části je poměrně dlouhý neosvětlený tunel, tady kdyby mne někdo jednu natáhl, tak ani nevím, komu poděkovat. Nad tunelem plaším ze silnice kamzíka, který tu pije vodu z roztátého sněhu. S výškou přibývá i chladu a sněhu. Ještě pár serpentín a už je tu zasněžené sedlo s restaurací a voňavým kafem ve výšce 2621 m. Nádherných výhledů do krajiny se opět nejde nabažít. Sjíždím opatrně dolů zpět do hezkého městečka Ponte di Legno s vidinou zmrzlinové odměny. Nějak jsem ale zapomněl, že v době poobědní mají Italové několikahodinový výpadek, takže u místní zmrzlinárny čekám marně. No nic, prohlídka městečka i kostela a odsud pohodový hodinový desetikilometrový výjezd s převýšením 620 m na passo del Tonale (1 882 m). Konstantní nepříliš strmé stoupání po široké silnici se do tohoto zimního střediska jede pohodově. Právě tu ale skončila zimní sezóna a v městečku je tak mrtvo, že si téměř nejde dát nikde ani kafe. V podvečer vyrážíme směrem domů s fajnovým pocitem a já s konstatováním, že to snad byl docela dobrý trénink na cyklistický závod Marcialonga (80 + 135 km), který si chci za týden na koloběžce dát...

Čištění nádrže ve Vlastibořicích

07

Na předposlední květnovou sobotu byl naplánován úklid vlastibořické nádrže, která byla v loňském roce nově opravena, přebudována a natřena.

Brigáda

Lucie
Koutníková

Okolo deváté ráno se u nádrže scházeli první pracovníci, kteří na sobotu dopoledne neměli nic lepšího na práci, než se trochu zmáchat a připravit oblíbené vlastibořické letovisko po zimě na další koupací sezónu. Na úklid toho bylo jako každý rok dost. Na dně nádrže se v průběhu celého roku usazuje bahno z přívalových dešťů, vítr sem neustále zanáší pyly, listy, topí se zde hmyz (a letos tu nepřežila dokonce i jedna žába) a občas na dně přistanou i malé kamínky. V noci před akcí šéf hasičů Standa Bittner otvírá ve vypočtenou hodinu stavidlo, aby voda mohla předem odtékat a hladina vody tak

při začátku akce měla tu správnou výšku. Hasiči pak ráno vytahují benzínové čerpadlo a hasičskou hadici, se kterou celou dobu pomáhají smývat špínu ze dna. O držení hadicové trysky je velký zájem, zejména mezi mladými, ale ne každý má na to, aby silný proud udržel a tak občas nějaký pokus končí všeobecnou panikou. Vyzbrojení hrubými košťaty a smetáky pak usilovně drbeme betonové dno a boky nádrže, aby vše opět zářilo modrou barvou, a zaháníme nevábne vypadající hnědou břechku do nejhlubšího kouta nádrže a nakonec ven do odtokové roury. Dno se postupně obnažuje a my můžeme zhodnotit, jaké škody uplynulá dlouhá zima napáchala a jak kvalitní byly opravy. Bohužel začíná nátěr na některých místech již po několika měsících odprýskávat a opravené spáry se drolí. Do oběda je hotovo. Nádrž vypadá opět k světu a nás těší vidět, jak se opět zvolna plní čůrkem průzračně čisté a studené vody, která je pro všechny předzvěstí brzkých letních radovánek.

foto:
Dušan
Koutník

8. Sousedské posezení je již minulostí

08

Poslední sobotu v květnu přivítala jivinská náves sousedy a přátele Vlastibořicka na 8. Sousedském posezení a zároveň oslavě Dne dětí.

Kultura

Pavel
Svačinka

Pro děti byla opět připravena pohádka a potom k jejich svátku sladké drobnosti. Děti všech věkových kategorií si potom až do večera užívaly skákací hrad. My dospělí jsme mezitím měli možnost poslechnout si světovou premiéru dechovky Jiviňanka, kterou dal dohromady Honza Čížek, místní obyvatel a učitel na dechové

nástroje v ZUŠ Mnichovo Hradiště. Čtyři hudebníci, zpěvák a zpěvačka se necelé dvě hodiny starali o zábavu a myslím, že se jim to dařilo na jedničku. Takže příští vystoupení Jiviňanky si určitě nenechte ujít. Večer nám k tanci i poslechu, stejně jako loni, hrála liberecká kapela The Vintage band. Zajištěno bylo také tradiční občerstvení, domácí pečené dobroty a dobré rohozecké pivo. Poděkování patří všem, kteří se jakkoliv na přípravě a organizaci podíleli, a také samozřejmě všem, kteří se přišli v sobotu 27. 5. 2017 bavit.

foto:
Zdeněk
Mikula

Ohlédnutí za Jarním divadelním víkendem

09

V pátek 10. 3. 2017 a v sobotu 11. 3. 2017 se uskutečnil 4. divadelní víkend pořádaný Sokolem Vlastibořice s podporou obce.

Divadlo

Za Sokol
Vlastibořice
Pavel Svačinka

Na divadelní víkendy oslovujeme jak soubory, které zde hrály již mnohokrát, např. soubor Vojan z Hrádku nad Nisou nebo soubor Vojan z Českého Dubu, tak se snažíme oslovovat také divadelníky, kteří zde v novodobé historii Vlastibořic ještě nevystupovali. Proto jsme mohli v předcházejících ročnících přivítat soubory PIK-ART z Úštěku, Jizeran z Rakous, Tyl z Mnichova Hradiště a letos na jaře soubor J. K. TYL z Lomnice

nad Popelkou s divadelní inscenací „Muž 7 sester“. Herci z Lomnice přilákali za posledních 12 představení rekordní počet diváků, v sobotu v 19 hodin jich přišlo 65. Odpoledne se hrála pohádka v podání divadla Rolnička. Je těžké vybrat pohádku, která by zaujala více dětských věkových kategorií, ale i tak doufám, že v budoucnu bude chodit dětí více. Tentokrát jich bylo pouze 14. V pátek jsme v podání DS Vojan z Hrádku nad Nisou shlédli představení „Dokonalá svatba“. Letošní Jarní divadelní víkend navštívilo celkem 150 diváků. A nyní se již všichni můžeme těšit na podzim, protože pokud vše dobře dopadne, tak na nás opět bude čekat překvapení.

foto: Zdeněk Mikula

10

Naši mladí hasiči

Dne 20. a 27. května jsme se s dětmi zúčastnili hasičských závodů. První závody se konaly na Nechálově. Počasí bylo sice trochu chladnější, alespoň nám ale nebylo vedro. Útok byl trochu náročnější, protože jsme museli obíhat pneumatiky. Ačkoli je proudaři oběhli, hadice zůstaly před nimi a tak nás nejprve diskvalifikovali. Nebyli jsme ale jediní, komu se to stalo a tak dostala některá družstva ještě druhou šanci. Nakonec jsme obsadili krásné třetí místo. Druhé závody se konaly v Příšovicích, kde nám počasí sice přálo, ale bylo obrovské vedro. Samotný útok se nám povedl. Pak nás čekala ještě štafeta, kde jsme mimo jiné skákali přes překážku, spojovali a rozpojovali hadice nebo běhali slalom. Po sečtení obou časů jsme vybojovali druhé místo. Členové našeho týmu: Anička Mikulová, Luky Bittner, Matěj Čížmár, Filip a Kryštof Horalovi, Vojta Houžvička, Kuba Svačinka, Adélka a Vítek Brzákovi a Ivča a Pája Pacákovy. Závody jsme si moc užili a těšíme se na další.

*Za celý náš tým
Pája Pacáková*

11

Letní slavnosti – hasiči informují

Letní slavnosti ve Vlastibořicích, které byly naplánované na 1. července, se z technických důvodů přesouvají na **8. července**. Všichni spoluobčané jsou srdečně zváni. Nebude chybět tradiční občerstvení, pro děti bude připraven skákací hrad a soutěže o ceny.

Stanislav Bittner

Smích jako lék

12

Zdraví

Soňa Trsková

Můžeme se smát, řehtat se, uculovat, usmívat se nebo se jen pousmát. Já někdy taky mívám záchvat smíchu a to je dost mazec. Myslím, že to mám po své mamince.

Proč se smát?

Když jsme usměvaví, vždycky nám to mnohé přinese. Co třeba?

Zlepší se nám nálada, získáme pocit uvolnění, nahromaděný stres se začne rozpouštět, začneme vidět situace v jiném světle, mnohdy dostaneme i nějaký nápad, jak máme vyřešit problém, který nás tíží a v neposlední řadě si posílíme břišní svalstvo. Také je na nás hezčí pohled, když se smějeme. Rozdáváme kolem radost.

Ale pozor. Můžeme se také šklebit, ušklíbat, nebo se dokonce někomu posmívat. I to můžeme. Jen není možné si myslet, že to bůhvíjak podpoří atmosféru kolem a prospěje tomu druhému. A taky opatrně, protože co vydávám, to se mi vrací zpět.

Také nás úsměv může zklidnit, když se nervujeme, nebo se něčeho bojíme, či jsme zkrátka jen bez nálady a už nás ten stav nebaví. V tu chvíli je možné zavolat na pomoc své mimické svaly v obličeji a zkusit je zprvu „násilně“ zapojit. Mám to mnohokrát vyzkoušené, i když zpočátku vypadám jak blázen. Ale miláček je zvyklý ☺.

V praxi to vypadá asi takhle: Mám špatnou náladu, něco mně rozčílilo, nebo jsem hodně unavená, případně mně i něco bolí. Můžu být i ubrečená nebo nafrněná. A mám to štěstí, že si uvědomím, jak mi je. A rozhodnu se, že to zkusím změnit. Nebo zmírnit. Protože takový stav mně nebaví a vyčerpává mně ještě víc. Zároveň si ho ale dovolím mít, protože potlačovat v sobě vztek, smutek, lítost nebo jiné emoce není

vůbec dobré. Jen jim nenechávám toho prostoru až moc, aby mně to nepohltilo na dlouho. Život je krátký a tak mým záměrem je, udělat vše proto, abych se během něj víc radovala, nebo alespoň byla v klidu. Což je také nádherný stav.

Tak když si takový stav uvědomím, použiji své tělo jako dokonalý nástroj a zkusím se vědomě usmát. I když se mi v tu chvíli nechce. Hodím koutky od ucha k uchu, i se nahlas zasměju, nebo rozchechtám. Nejprve je to takový zvláštní, křečovitý pocit, ale když vydržím, pak se kolikrát začnu smát už opravdově. Sama sobě. A najednou cítím, jak se zlepšuje mé rozpoložení. Opravdu to funguje, doporučuji vyzkoušet. Zároveň musím upřímně říct, že to nezabírá vždycky. Ale stále častěji ANO.

Někdy je asi dobré zvážit, kde se rozchechtáme. Možná to není zas až tak ok na úřadě, nebo když nám někdo blízký odejde (i když některé národy se při obřadech na rozloučenou spíše veselí a oslavují přechod zesnulého do další etapy života). Ale na úřad s úsměvem přijít můžu. A to, i když mi do smíchu zrovna není. Mnohdy to tak dělám. A je to tak nakažlivé. Ten úsměv.

Uvědomuji si, že ty úřednice to tam kolikrát nemají vůbec jednoduché. A když sama sebe zkusím dát do pohody dřív, než tam jdu, často se mi potvrzuje, že se během vyřizování věcí uvolní atmosféra a při loučení se usmíváme všichni. Zkuste to! Je to jen volba. Zastavit se a říct si: „Tak a teď si z návštěvy úřadu zkusím udělat příjemnou záležitost“.

Tak mně napadlo, že se o svou zkušenost podělím, a že se možná najde někdo, koho to může inspirovat. Já jsem se takto nechala inspirovat před lety při setkání s Luckou Lauermanovou – culíkem, která s námi cvičila jógu smíchu. Při setkání s takovým člověkem není lehké smutnit. Už jen svou přítomností vyvolává v lidech optimismus, úsměv a radost. A to se mi moc líbí.

SMÍCH JE NEJLEPŠÍ A NEJLEVNĚJŠÍ LÉK

Máme ho všichni vždy po ruce a bez doplateků. Tak proč ho nevyužívat.

Mějte krásné, radostné a usměvavé dny.

S láskou

Soňa Trsková

Číslo domu 33

Vystavěl r. 1862 sedlák Jan Fanta z čp. 2.
 Mohelský František 1816–1879, m. Kateřina 1815. Sedlák Mohelský ze Strážovic vyhrál v loterii 1000 zl. šajnu, dal svůj statek synovci z Vitanovic a koupil tuto chalupu.
 Zakouřil Josef z Přepěří, m. Anna Adam z Padařovic, dc. Anna 1864.
 Od r. 1875 Fanta František, m. Kateřina Adamova, d. Jan 1868 v Březině, Pavel 1877 (viz čp. 26 a 10).
 R. 1880 Anděl Jan z Vohrazenic (Jenišovic čp. 95), m. Kateřina Kobosil, d. František, Václav 1856, Josefa. Dům zakoupen pro syna Václava, který se vrátil z války v Bosně.
 Od r. 1881 Anděl Václav 1856 chalupník a tesař, m. Marie Čížek z Pěncína 1855, Josef 1882, František 1894, Františka 1895, Václav 1899.
 Od r. 1925 Sluka Jindřich 1896 z Janova Dolu, m. Františka 1895–1932 odtud (utopila se ve studni), II. manželka syn Jiří 1936.
 Sluka Jiří 1936, m. Věra roz. Macounová 1939. d. Jiří 1959 v Sedlejo-
 vicích, Zdeněk 1960, Petr 1965–1984 (zabil se na motocyklu).
 Sluka Zdeněk 1960, m. Ladislava 1961, d. Radek 1982, Jana 1984.
 Vlastník 2000: Jiří a Věra Slukovi.

Číslo domu 34

Kovář Jan 1816, m. Marie Rozkovec z Javorníka 1827, Anna 1845, Václav 1847, Marie 1854, lapsa Josefa 1863, její syn Albert 1884.
 Od r. 1885 Kovář Václav ze Starého Dubu 1847, m. Marie Čížek ze Sedlístě 1865, Marie 1887 provdaná Bernardová v čp. 13, Anna 1893, Václav 1898 zemřel v 28 letech. II. manžel Honzejek Antonín z Vitanovic, švagr.
 Bernat Josef chalupník a zedník, m. Anna 1893–1978 odtud, d. Anna 1922, Marie 1923 svobodná v Mnichově Hradišti, Josef 1927 cukrář v Jablonci, Blažena 1929.
 Květoslav Lhoták 1927–1984, m. Blažena 1929 odtud.
 Vlastník 2000: Blažena Lhotáková 1929.

Číslo domu 35

Kvapil Antonín 1830–1877, m., dc. Marie Kozáková 1852.
 Od r. 1876 Vích Ignác 1831 krejčí, m. Anna Bernatova 1829 (viz č. 9), d. Anna 1856, Antonie 1860.
 Resl Václav z Českého Dubu 1859 hajný, m. Anna Víchová 1856, Marie 1885, Anna 1887, Josef, II. mžl. Antonie Víchová 1860, dc. Františka 1893, III. mžl. Anna Adamová, ovdovělá Mocová z Vlastibořic 1861, Růžena 1897, Václav 1899, Jaroslav 1900, František 1903, Eva 1905.
 Od r. 1927 František Resl 1903–1965 chalupník a zaměstnanec mlékárny, m. Anna roz. Droženová 1911–1986, syn Jaroslav.
 Jaroslav Resl Ing. CSc., m. Marie Hobelantová ze Sedlístě č. 15, žijí v Praze.
 Domek koupil Miloslav Jaroš z Prahy k rekreaci.
 Vlastník 2000: Jaroš Miloslav a Alena Praha.

Číslo domu 36

Od r. 1876 Mlejnek Josef z Doubravice, m. Anna roz. Mlejnek z Mašova, František 1873, Marie 1876, Josef, Františka.
 Od r. 1900 Mlejnek František 1873 chalupník, m. Anna Adamová 1881 z čp. 15 zaměstnaná v mlékárně, Miroslav (blázen), Václav 1902 získal zbytkový statek v Habrovanech, Marie 1904, Jan 1906,

Anna 1907. Další vlastníci: 1924 Václav 1902. Anna 1907.
 Domek zdědil v r. 1947 nezletilý syn Anny 1907–Libor Vágner, žije v Ústí n. L.
 Vlastník 2000: Ing. Libor Vágner 1941 Ústí n. L., Petr Sehnal.

Číslo domu 37 asi od čp. 19

Od r. 1876 Hnízdil Josef ze Sedlovic 1849, m. Terezie Mizera 1854 z čp. 19, Josef 1876, František 1879.
 Od r. 1904 Hnízdil Josef 1876 chalupník, zedník, brusič jabloneckého skla a faktor, m. Marie Hanzlová ze Soběslavic 1881, d. Marie 1904, Jaroslav 1906 se ve 14 letech utopil v Hodkovicích.
 Marie 1904 provd. Kellarová žila v Čáslavi, d. Jaroslav, Olga.
 Jaroslav, akademický malíř, žil v Čáslavi, nejvíce však tvořil na chalupě ve Vlastibořicích, kde v r. 1988 zemřel. Měl nesmírně rád přírodu, skály, stromy. Na chalupu dojížděl později i jeho vnuk a dvě vnučky, které zpívaly ve zdejší kostele.
 Vlastník 2000: Pavel Kadlec a spol., Hodkovice n. M.

Číslo domu 38 (asi od čp. 11)

Adam Václav 1821, m. Anežka Vích 1825, viz č. p. 11.
 Léta 1870 knihovní zápis na Annu Adamovu.
 Adam Josef 1854, m. Barbora Šimůnek Sezemice 1853, František 1880.
 Léta 1884 knihovní zápis na Adama Josefa a Barboru.
 Moc František z Lesnova 1857, m. Anna Adamová odtud 1861, Marie 1883, Anna 1885.
 Léta 1897 knihovní zápis na Františka Nejedu a Marii.
 Léta 1923 knihovní zápis Kateřina Hendrychová, Václav Hendrych chalupník.
 Léta 1946 knihovní zápis Starý Václav 1908, m. Božena Hendrychová 1911, Václav 1936.
 Od r. 1962 František Beran 1935, m. Václav 1936–1990 odtud, d. František 1963, Václav 1965.
 Václav Beran 1965, m. Ladislava 1963, dcera Hana 1989.
 Vlastník 2000: Václav Beran.

Číslo domu 39 (nové), nyní evidenční číslo 2 – hoření mlýn

Další vlastníci mlýna:

Od r. 1912 Václav Beran 1878 chalupník a mlynář, m. Marie roz. Rozkocová 1884–1972.

Antonín Beran chalupník, kuchař a cukrář 1898–1973, m. Blažena Tomášková z Vlastibořic 1904, syn Antonín. Po smrti rodičů prodal v r. 1975 Antonín Beran žijící v Bratislavě mlýn manželům Losovým z Prahy, kteří stavbu značným nákladem opravili a udržují jako státem chráněnou památku.

Vlastník 2000: Ing. Jaroslav 1924 a Magdaléna 1930 Losovi, Daniel Los, Simona Konopásková, všichni Praha.

Číslo domu 40 – nyní evidenční číslo 8, asi od čp. 10 (26)

Od r. 1867 Zahajský Josef z Nové Paky 1824, m. Anna Bašová 1844, Josef 1862, Camill 1864 (viz čp. 31).

Léta 1889 knihovně připsána jedna polovina Josefu Kneblovi (manželka Josefa Adamová z čp. 26), druhá polovina Janu Šulcovi z čp. 26). Nájemníci v domě:

Louda Josef krejčí 1866, m. Marie Fantová z Vitanovic 1865, Václav 1889, Adolf 1891, Karel 1893 (dal se přejet vlakem u Sychrova 1912), přesídlili do Kamení, postavili si dům „Na nádvaku“.

Louda Jan klempíř 1869, m. Anna Adamová z Lastibořic č. 13, Marie 1896, přesídlili do Střížovic.

Thořová Marie 1887–1978 s matkou. Další vlastníci užívají domek jako letní byt:

1911 polovinu Josefa Knebla dostala Josefa Kneblová, 1921 polovinu Jana Šulce Josefa Šulcová 1862. V r. 1941 dostává polovinu Josefy Kneblové její dcera Růžena Johnová, v r. 1948 z poloviny Josefy Šulcové dostává 1/4 její vnuk Josef Jakubec, 1/4 vnučka Libuše Herynková. Léta 1950 vkládá se právo vlastnické na polovinu Růženě Johnové, připsanou manželům Jaroslavu a Marii Bulířovým (čp. 27). Léta 1953 na polovici připsanou manželům Bulířovým se vkládá právo vlastnické Josefu Jakubcovi a Marii Jakubcové (u čp. 27 zůstalo kus zahrady).

V r. 1977 zdědily domek dcery Jakubcových, Eva a Hana, které žijí v Praze.

Tomáš Pečený a Eva v r. 1988 kupní smlouvou, sestra Kolářová Hana v r. 1988 darováním.

Dcera Hany Kolářové Helena provdaná Zajíčková.

Vlastník 2000: Helena Zajíčková Praha.

Číslo domu 41 – Klůčky, asi od čp. 3

Od r. 1889 Maruška František mlynářský 1853, m. Josefa Krejbichová z Padařovic 1856, 3 děti zemřely.

Primásek Vendelín z Jiviny 1877, m. Kristina Marušková z Padařovic 1876, Anna 1903, Kristina 1905, nejsou knihovně zapsáni.

Léta 1932 knihovní zápis Josefa Marušková, 1933 František Maruška a Marie Jislová.

Jisl Václav 1904–1971, m. Marie, synové Jaroslav a Vratislav. V r. 1972 prodal Vratislav Jisl manželům Jaroslavu a Libuši Kvapilovým.

Vlastník 2000: Jiří Kvapil Mladá Boleslav.

Číslo domu 42 – kovárna

Fuchs František z Husy 1839–1907.

Od r. 1893 Fuchs Ludvík 1868, m. Anna Roubíčková ze Sedlštěk 1874, Josef 1897, Marie 1898 – přesídlili do Turnova.

Bartoš Václav a m. Anna od r. 1911.

Tomášek Václav kovář 1881, m. Kateřina 1883–1975 od r. 1917; d. Blažena Beranová v čp. 39, Václav v Praze, Lidmila ve Dvoře Králové, Josef v č. 13.

V r. 1971 od Kateřiny vnuk Miroslav 1938 a Libuše 1939 Tomáškoví.

V r. 2000 vlastnictví nezměněno.

Číslo domu 43

Od r. 1903 Kešner František krejčí a muzikant 1870, m. Josefa 1875, syn Václav učitel v Praze, druhý syn se zastřelil na vojně v 1. světové válce.

Léta 1951 Václav Kešner, žil v Praze a Mladé Boleslavi.

Od r. 1962 Marie Boháčková vdova 1912–2000, druhý manžel Václav Šulc z Jiviny 1919 1970. V roce 1966–68 bydlí též Ječný František 1920–1980 nesvéprávný bratr Marie Boháčkové a Františka 1893–1968, matka Marie Boháčkové.

Po smrti matky majitelem syn Stanislav Boháček Děčín, od něho koupil dům Jan Dvořák z Modřic.

Vlastník 2000: vlastnictví nezměněno.

Číslo domu 44

Rolnicko mlékařské družstvo pro Vlastibořice a okolí. V budově byla zřízena družstevní mlékárna, která byla v provozu až do r. 1939. Budovu koupili a přestavěli k obývání manželé ing. Václav 1941 a Ludmila Zámorských z Přívor u Všetat. Trvale není hlášen nikdo.

V r. 2000 vlastnictví nezměněno.

Číslo domu 45

Údajně vystavěno vojenským vysloužilcem, synem Matěje Adama z čp. 26 v r. 1905 na pozemku od čp. 33.

Najman František a Marie rozená Voborníková.

Josef Voborník farář 1876 daroval v r. 1982 domek synovci Josefu Kopeckému v Praze. V domě žila Kateřina Beranová 1902–1977 (svobodná), v roce 1968 Nevyhoštěná Marie, roz. Lišková. Po smrti Josefa Kopeckého r. 1992 zdědila dcera Irena Průšová z Roztok u Prahy.

V r. 2000 vlastnictví nezměněno.

Číslo domu 46

Enge Josef truhlář a obchodník ovocem a zeleninou, m. Anna Loudová 1883 z č. 5, dc. Blažena, tři děti zemřely. Dům vysta-

věn na zahradě č. 5 Františka Loudy. Domek koupil bratr Anny Louda Josef 1891, m. Růžena Košková z Kamení 1898–1985 (viz čp. 5), Jaroslav, Libuše.

Louda Jaroslav 1921, m. Libuše Richtrová ze Žďárku 1930, d. Jaroslava Šikolová 1952 Turnov, Vladimír 1953 Česká Lípa, Jana Brzobohatá 1958 Jablonec n. N.

Dům zdědila dcera Jana.

V r. 2000 vlastnictví nezměněno.

Číslo domu 47

Vystavěno v r. 1912 Josefem Andělem na pozemku od čp. 33 a prodáno v I. světové válce.

Bradáč Josef 1847 řidičí učitel, m. Marie Pohořelá 1851, d. Ladislav 1870, + Růžena 1872, Berta Svobodová 1873, Otakar 1874 hudební skladatel, Růžena Smutná 1878, Marie Kašová 1880, Anna Tesařová 1884. Všechny dcery byly provdány za učitele.

V r. 1964 prodaly Růžena Mrázová z Paceřic, Jarmila Tesařová z Vlastibořice č. 49, Růžena Řezníčková z Pomezí, Milada Bradáčová Rokycany Anně Svobodové, dceři Bertě Svobodové.

Po Anně Svobodové 1899–1984 zdědil její manžel Štefan Šimo. V r. 1985 dům vysoudil MUDr. Miloš Halama Turnov.

Pozdější majitel Richard Buschek Liberec.

Vlastník 2000: Milan Ždímál a Květoslava Semily.

Číslo domu 48

Původní majitel Čeněk Mareš.

Mareš Josef holič 1894–1965, m. Růžena 1895–1977, roz. Špísová, z Újezda, dc. Marie. V domě se vystřídalo několik nájemníků – rodina Františka Loudy, Karla Adama, Františka Anděla, Paříkovi (přesídlili do Vitanovic). Dům zdědila dcera Marie s manželem Josefem Richtrem, kteří v r. 1983 dům prodali manželům Josefu 1943 a Jaroslavu 1943 Michálkovým z Aše. Trvale hlášena Jaroslava Michálková.

V r. 2000 vlastnictví nezměněno.

Číslo domu 49

Kaše Alois řidičí učitel 1879, m. Marie Bradáčová z čp. 47. Domek zdědila spolu s několika sestřenicemi neter Jarmila Tesařová 1906–1992 učitelka, svobodná, v domě žila i její matka Tesařová Anna, roz. Bradáčová. Po smrti Jarmily koupili domek ing. Bořivoj 1948 a Zuzana 1949 Pražákoví z Prahy.

V r. 2000 vlastnictví nezměněno.

Číslo domu 50

Louda František natěrač 1885–1954, m. Marie 1889–1975 roz. Teplíková z Odolenovic, d. Marie Gillernová 1912 Liberec, ing. Oldřich Louda v Praze, autor těchto Pamětí. V domě žilo mnoho nájemníků, zejména v době Protektorátu po útěku z pohraničí a po otevření měšťanské školy mnoho učitelů. Někteří z nich: rodina pí. učitelky Horáčkové, učitel Kaska, rodina Pacltova a Konečných z pohraničí, sestry Kunigrovy po vystěhování kulaků, rodina učitele Loudy, učitelka Augustinová, učitel Randák. Jedna místnost sloužila jako ubytovna řidičů autobusové linky Turnov – Vlastibořice, na letní byt měli celoročně pronajaty místnosti p. lékárník Gleich, který si později v obci vystavěl rekreační chatu a generál Martinský, oba z Prahy. Dlouhou dobu žila v domě rodina

ředitele měšťanské školy Josefa Kvačka, z níž zejména paní Růžena Kvačková se bohatě zapsala do historie obce. V domě byl i obchod se střížným zbožím a prodej lahvového piva. Dům byl postaven ve dvou etapách, jižní obytná část v r. 1923, severní část – dílna se dvěma místnostmi v poschodí v r. 1928. Po smrti R. Kvačkové není dům trvale obýván.

Vlastník 2000: Marie Gillernová Liberec, Ing. Oldřich a Marie Loudovi Praha.

Číslo domu 51

Anděl Josef zedník 1882–1965, m. Anna 1891–1969 roz. Poršová z Pěncína, synové Josef 1919 v Pěncíně, Václav 1921–1983.

Václav 1921–1983, m. Marie roz. Hoberlantová 1919–1985 z Pěncína, syn Václav 1952, dům prodal.

Vlastník 2000: Petr Pudil a Marcela Praha.

Číslo domu 52

Na pozemku od čp. 33 vystavěl František Anděl 1894–1967 vyučený zámečník, topič v mlékárně a později domácí brusíř jabloneckého skla, m. Anna roz. Šelemberková ze Soběslavice čp. 45, 1894–1936, syn Oldřich 1926, bydlí v Liberci. II. mžl. Růžena 1902–1993 roz. Šťastná, vdova Čapková z Doubravice s dcerou Danou.

Vlastník 2000: Dana Jiránková Praha a Oldřich Anděl Liberec.

Číslo domu 53

Kampelička. Budovu vystavěl v r. 1931 Záložní a spořitelní spolek pro farní osadu Vlastibořickou. V době Protektorátu a krátce na to v budově byla školní třída. V domě bydleli:

vdova po říd. učiteli R. Smutná, Anna Tesařová, rodina ředitele měšťanské školy J. Kvačka.

od r. 53 Fanta Jaroslav 1898–1992 malíř pokojů, m. Emilie 1907–1981 roz. Hujerová ze Soběslavice (viz č. 14 a 19), syn Jaroslav 1930.

od r. 1954 Dobromil 1927 a Jaroslava 1933 Macounovi.

od r. 1960 Václav a Jaroslava 1927 Linhartovi, syn Jaroslav 1952, dcera Blanka 1958.

Vlastník 2000: Obec Vlastibořice.

dílo
Ing. Oldřicha
Loudy

na pokračování

Obecní zpravodaj vydala

© Obec Vlastibořice
v červnu 2017

Adresa redakce:

Obecní úřad Vlastibořice
Vlastibořice 23
463 44 Sychrov
tel.: +420 485 146 025
e-mail:
zpravodaj@vlastiborice.cz
www.vlastiborice.cz

Redakce:

Ing. Martin Beksa
Pavel Svačina
Dušan Koutník
Mgr. Lucie Koutníková
Stanislav Bittner
Tomáš Vacek

Jazyková korektura:

Mgr. Lucie Koutníková

Fotografie na obálce

© Zdeněk Mikula

Grafická úprava

© Tomáš Vacek

ISBN: MK ČR E 20317

— pokračování příště —>

14

Vyhodnocení zimního kola fotosoutěže

Protože jsme zimní kolo soutěže vyhlášovali až v době, kdy už zima byla pryč, měl jsem trochu obavy, zda nějaké fotografie vůbec přijdou. Přišly, nebylo jich málo, a těch opravdu povedených byla většina.

Než se dostaneme k samotným výsledkům, musím prostě něco říct... Prosím vás, věřte mi, já jsem skutečně nic nehodnotil!!! Ani jsem nikomu nenašeptával, pro jakou fotografii má hlasovat, stejně by mě nikdo neposlechl, naši porotci mají svou hlavu. Dokonce musím říct, že jsem výsledky zklamán, můj s velkou převahou největší favorit skončil v poli poražených. A abych předešel jakémukoliv podezření, šel jsem dokonce tak daleko, že jsem fotografie porotě poslal pouze označené čísly, bez identifikace autorů! O výsledcích si tedy můžeme myslet každý své, ale určitě nelze říct, že nejsou fér. Co jsem chtěl říct, to jsem řekl, tak jdeme na věc. Ještě připomenu, že všechny soutěžní fotografie najdete na obecních stránkách (www.vlastiborice.cz). Porota, tentokrát ve složení Blanka Menclová, Standa Bittner a Martin Beksa vybírala pět fotografií, jimž přiřadila od pěti po jeden bod (pět jako maximum). V tabulce níže jsou fotografie, které získaly alespoň jeden bod. Asi už chápete, proč jsem „musel něco říct“... Gratuluji Vojtovi Pánkovi a své drahé polovičce k umístění „na bedně“, první tři měsíce v našem budoucím kalendáři tedy máme obsazené.

**UZÁVĚRKA JARNÍHO KOLA
JE V ÚTERÝ 20. 6. 2017!!!**

Děkuji a těším se na Vaše
jarní příspěvky!
Dušan Koutník

Pravidla soutěže

- Fotografie musí souviset s některou z našich obcí (Jivina, Sedlíštko, Slavíkov, Vlastibořice).
- Fotografie musí být „na šířku“ a doporučené rozlišení je 4000×3000 pixelů. Snímky s velmi nízkým rozlišením mohou být po konzultaci s tiskárnou vyřazeny!
- Vítězné fotografie bude za každé čtvrtletí hodnotit jiná porota složená ze zajímavých osobností.
- Všechny soutěžní fotografie zveřejníme na obecních webových stránkách.
- Soutěžní fotografie posílejte mailem na adresu fotosoutez@vlastiborice.cz.

	#	Martin	Standa	Blanka	součet	pořadí	autor
	10	4	5	1	10	1-2	Vojta Pánek
	25	5		5	10	1-2	Lucie Koutníková
	24		1	4	5	3	Lucie Koutníková
	7	2	2		4	4-5	Vojta Pánek
	21		4		4	4-5	Zdeněk Mikula
	9	3			3	6-8	Pavel Kadlec
	8		3		3	6-8	Martin Čížmár
	23			3	3	6-8	Zdeněk Mikula
	26			2	2	9	Lucie Koutníková
	13	1			1	10	Martin Čížmár

Vojtěch Pánek,
1.-2. místo

Lucie Koutníková,
1.-2. místo

Lucie Koutníková,
3. místo

Vlastibořická teniska 2017

